

รวมเรื่องสั้น

นักเขียนรางวัลช่อปาริชาติ 2547

เหมือนพายุจะมา

Like a Storm

อนุสรณ์ มาราสา

Anusorn Marasa

พิมพ์ครั้งที่ 3

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

รวมเรื่องสั้น

เหมือนพายุจะมา Like a Storm

พิมพ์ครั้งที่ 3 พฤศจิกายน 2568

ISBN (E-Book) 978-616-95027-5-3

บรรณาธิการ ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ด

50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 074 799245

ราคา 120 บาท

คำนำ

รวมเรื่องสั้น เหมือนพายุจะมา เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ผู้เขียนมีความหลังฝังใจไม่น้อย ๗

อาจเป็นเพราะเรื่องราวในชีวิตของวัยหนุ่มที่มีหลายสิ่งหลายอย่างประดังเข้ามาแทบหายใจไม่ออก มองย้อนกลับไป ผู้เขียนกับตัวละครในเรื่องก็มีชะตากรรมคล้ายกัน ที่ต่างก็เป็นตัวละครของโลกที่ถูกกระแสความเจริญพัดผ่าน ต้องพบกับความจริงกับความลวงทั้งขณะลืมตาตื่นหรือปิดตาหลับ

ใช้ชื่อ เหมือนพายุจะมา ทั้งตัวละครและผู้เขียนเองก็ไม่มีข้อยกเว้นแต่อย่างใด เพราะเราต่างก็เป็นตัวละครเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง

อนุสรณ์ มาราสา

บ้านริมคลอง จังหวัดสตูล

20 พ.ย. 2568

สารบัญ

คำนำ	3
1. สวรรค์ใต้ฝ่าเท้าแม่	6
2. หลานสาวโต๊ะสาหว่า	26
3. หญิงชราห้องหมายเลขสิบหก	54
4. บ้านหัวน้ำ	70
5. ผูกทุ่ง	97
6. สายลมใดพัดผ่านเธอไป	115
7. แรงคลื่น	139
8. หมู่บ้านสีแดง	155
9. คนบ้าบนภูเขา	187
10. โรคา	219
ประวัติผู้เขียน	251

สวรรค์ใต้ฟ้าท้าแม่

เดือนชะบันเดินย้อนเส้นทางเดิมๆ อีกครั้ง
มองเห็นปริณทลแห่งทุ่งนากว้าง และรวงข้าวสุก
เหลืองอร่ามเป็นสีทองสุดลูกหูลูกตากลางดวง
ตะวันส่องแสงร้อนอบอ้าว

ท่ามกลางแดดโปรยแสงให้ชาวนาเร่งรีบ
เก็บเกี่ยวให้เสร็จทันก่อนวันถือศีลอดมาถึงในอีก
ไม่กี่วันข้างหน้า สารอัฐีถึงลมหายใจของ
ลมแล้งล่องลอยผ่านทุ่งกว้างพร้อมกับหอบลม
ร้อนผ่านเข้ามาในหมู่บ้าน

สายลมพัดผ่านเลยยอดโดมสุเหร่า
ประจำหมู่บ้านพร้อมกลิ่นฟางแห้งจากม่านอดีต
ม่านที่ได้ถักทอทุกเรื่องราวไว้ไม่ขาดหล่น แม้เพียง
ฟางเส้นเล็กๆ หรือลมหายใจวูบหนึ่ง

แต่ละบทตอนที่ผ่านไปนั้น ถูกพลิกฟื้น
กลับมาให้เห็นอีกครั้ง อะไรเล่าที่เป็นบทพร้อง
ระหว่างมะและลูกสาว ระหว่างท่านอีหามและ

หญิงสาวผู้ดีอีร้น อีกทั้งระหว่างความเข้าใจ
เกี่ยวกับสวรรค์และนรกที่ใครๆต่างพยายามทำ
ความเข้าใจ

“เจ้จะไปละ” เธอบอกกับมะในคืนนั้น

บ้านหลังเล็กๆ ห่างสุเหร่าบ้านของพระเจ้า
เพียงรั้วคั่นขวางเท่านั้น แต่ห่างไกลสุดขอบฟ้า
สำหรับหญิงสาว

“หยุดฟังสักประเดี้ยวได้ไหม” หญิงชรา
ชุดผ้าตะลางงสีขาวสะอาดตาสำหรับใส่ละหมาด
เบือนสายตาจากเสื้อผืนงามหันไปพูดกับลูกสาว

ดวงตานางหากแปลงเป็นคำพูดได้ มันคง
สะอื้นด้วยคำขอร้องสุดชีวิต

สารอสมมเลื้อยแซนสั้น อวดผิวขาวผ่อง
กระโปรงรัดรูปสีน้ำเงินตัวโปรด ยามที่เธออย่าง
กราย ท่อนขาขาวผ่องวับแวม โผล่ออกมาอวดผู้
พบเห็น โปรยความเข็กซีตลดการเดินทาง

ระหว่างผู้หญิงต่างวัยทั้งสอง ไม่ผิดอะไร
กับภาพที่ตัดกันอย่างชัดเจน หนึ่งสีขาวหนึ่งสีดำ

มารดาสวมตะลางงชุดเชื่อมโยงจิตไปสู่พระผู้เป็น
เจ้า สีขาวสะอาดของผู้ศรัทธาแห่งจิตใจ ฝ่ายลูก
สาวห่มอาภรณ์โทนสีดำ น้ำหอมโขยกกลิ่นคลุ้งมา
จากเรือนกายเสริมอาการเย้ายวนชวนหลงใหล
ทั้งสองอยู่ในบ้านเล็กๆ หลังเดียวกันแต่ก็เหมือน
อยู่คนละโลก

“บอกก็ครั้งก็หนแล้ว นี่เป็นอาชีพเจ๊ะ อย่า
มายุ่ง” สารอชิงตอบรวดเร็ว น้ำเสียงบอกถึงความ
เหนื่อยหน่ายที่ต้องย้าเหตุผลซ้ำซากเหล่านั้น

“เราเป็นมุสลิมนะลูก”

“ใช่ แล้วต้องกินต้องดื่มด้วยใช่ไหม” สาว
สวยเติมประโยคมารดาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นตาม
ความคิดของเธอ

สารอหะดียังกระเป่าหนังให้ไปอยู่ข้างหลัง
ด้วยท่วงท่าเก๋ไก๋ นึกเบรียวกปากอยากดิงบุรีออกมา
จุดสูบสักมวนหนึ่ง แต่เมื่อเห็นหญิงชรากำลังจ้อง
มองอยู่ จึงตัดสินใจยกเลิกความคิดไปโดยเร็ว

นี่ไม่ใช่ครั้งแรก สำหรับความห่วงใยไม่เป็น
เรื่องของมารดา นับแต่เธอยึดอาชีพขายเสียงที่
ห้องอาหารริมฝั่งน้ำแห่งนั้น

ตอนแรกมะไม่รู้หรือกว่าในห้องอาหารมี
อะไรบ้าง คิดไปตามประสาหญิงชราเพียงว่า ลูก
สาวเป็นลูกจ้างคนหนึ่งตามชื่อที่เรียกขาน มีหน้าที่
ยกสำรับข้าวและเครื่องดื่มให้ลูกค้า มันก็ไม่ได้
เสียหายอะไรเลย เรื่องมาแตกเอาต่อเมื่อมีหนุ่ม
นักท่องเที่ยวนิยมบ้านคนหนึ่ง ปากโป้งบอกให้
แกฟังอย่างหมดเปลือก ห้องอาหารคือแหล่ง
อบายมุขดี ๆ นี่เอง

ที่นั่นเป็นแหล่งมั่วสุมของบรรดาหญิงขาย
ที่ออกมาจากบ้านเพื่อหาความสุขยามราตรี
ห้องอาหารมีขายทุกอย่าง นับตั้งแต่อาหาร
เครื่องดื่ม รวมไปถึงสุราปลาบั้ง ไม่เว้นแม้ผู้หญิง
ขายตัวราคาแพงลิ่วที่เรียกกันว่าเกรดดี กระทั่ง
ราคาถูกไม่กี่ร้อยบาท

มะคนหัวโบราณ เชื้อมั่งและศรัทธาในพระ
ผู้เป็นเจ้าสุดจิตสุดใจ เป็นหญิงมายชราที่เคร่งครัด
ในศาสนกิจ พอได้รับฟังข่าวไม่ดีไม่งาม ก็ไม่สบาย
ใจกับอาชีพเธออย่างมาก นางรบเร้าอยู่ตลอดให้
เธอหยุดทำงานกลางคืนพูดักเตือนเสมอ ชีวิต
เธอจะไม่พบแสงสว่างเลยหากยังขึ้นอยู่ตรงนั้น

สำหรับสารอแล้ว เธอมองไม่เห็นว่
ทำงานที่นั่นจะผิดบาปตรงไหน ที่นั่นเหมาะกับ
เธอที่สุด เพราะไม่ได้ร่ำเรียนอะไร งานทุกงานนับ
แต่พนักงานบริการร้านอาหาร นักร้อง แคชเชียร์ ก็
เป็นอาชีพหนึ่ง เหมือนกรรมกรก่อสร้าง สาว
โรงงาน พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่นนั่นแหละ

แรกๆ นั้นเธอทำงานเป็นสาวเสิร์ฟ พออยู่
นานวันเข้า ผู้จัดการเห็นหน้าตาและสัมผัสเสียงพอ
ปั้นเป็นดาวดวงใหม่ ทำให้มีโอกาสเป็นนักร้อง
ผู้จัดการชมเพลงลูกทุ่งได้ไม่เลวเลย สัมผัสเสียงช่าง
เหมาะสมกับหน้าตา เธอเก่งและมีพรสวรรค์ใน
งานเพลงมากทีเดียว

ในอาชีพนักร้อง เธอมีแขกติดพัน ครู่ใหญ่
จากแดนมาเลเซีย ผู้จัดการนาถึงผู้รุ่งเรือง และ
ข้าราชการระดับสูงในจังหวัด อุตสาหกรรมนั่งฟัง
เธอร้องเพลงจนดึกดื่นลึบบ้าน บุญพาวาสนาส่ง
จริงๆ ผู้จัดการบอกว่าคนเหล่านี้แหละที่จะพาเธอ
ไปจากหลุมยากไร้ เธอก็พอจะมองเห็นโอกาสนั้น
อยู่เหมือนกัน

วันหนึ่งเธอจะเป็นแม่บ้านที่ดีของใครสัก
คนหนึ่ง

แม้สายตาชาวบ้านและมารดาจะมอง
อย่างไม่สบายใจนัก แต่สำหรับสาวสาวแล้ว เธอ
ย้าต่อตนเองเสมอ ไม่เห็นจะต้องไปสนใจเลย นี่
เป็นโอกาสดีของหญิงสาวคนหนึ่งที่ยื่นหนังสือ
อย่างครึ่งๆ กลางๆ จะมีโอกาสสุขสบายบ้าง ใน
ฐานะนักร้องนี้แหละ จะเป็นบันไดให้เธอได้
ดวงดาวถึงเป้าหมายได้สักวันหนึ่ง

ในขณะที่เธอกำลังวาดฝันชีวิต แต่ผู้หวังดี
ไปบอกมะว่า เป็นนักร้องก็เพื่อขายตัวได้ราคาดี ๆ
เท่านั้นเอง

“โຕ้ะอืหม่ามมาพบเมื่อวาน” มะพูดขึ้น
ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“เขาห้ามไม่ให้เจ้ะทำมาหากิน แล้วยื่น
เงินให้เราอีกเปล่าใช่ไหม” สารอดवादลัน

“ลูกฟังมะก่อน”

“ไม่ ไม่ฟัง มะฟังชาวบ้านแล้วอะไรมันจะ
ดีขึ้นมาบ้าง ทุกวันนี้เจ้ะปวดหัวมากพอแล้ว อย่า
เอาเรื่องไร้สาระแบบนี้มาบอกอีกได้ไหม”

“ท่านเป็นผู้นำในหมู่บ้านเรา เห็นใครทำ
ผิดผิดพลาดต้องทักท้วง มันเป็นเรื่องของท่าน
ยังงี้ๆ ต้องเชื่อบ้างนะจ๊ะ” น้ำเสียงมะเปี่ยมด้วย
อ่อนโยนนุ่มนวลเช่นเดิม

แม้ลูกจะเปลี่ยนไปอย่างไร ความรักใคร่
ในตัวของมารยายังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“ถามจริงๆเป็นนักร้องนี้มันผิดบาปนัก หรือ นี่มันเป็นอาชีพของเจ๊ะ ชื่นให้หยุดทำงาน เดียวก็ได้อดตายทั้งบ้านหรอก ป๊ะไม่ได้ทั้งสวน ยาง ไม่ได้ทั้งนามากๆ อย่างโต๊ะอีหม่ามเขานี้ ฝาก บอกท่านด้วย เจ๊ะเป็นผู้ใหญ่พออย่าห่วงคนอื่นให้ มากนัก” เธอเดินออกจากบ้านในขณะที่เสียงอา ซานดังจากมัสยิดใกล้ๆ ดังเสียงเตือนจากพระผู้ เป็นเจ้า ให้เปลี่ยนใจไม่ฟังเสียงครวญดนตรีปีศาจ

ห้องอาหารที่เธอยึดเป็นแหล่งทำมาหากินอยู่ นับว่าเป็นสถานที่บันเทิงที่หมูนักร้องเทียวราตรีให้ ความนิยมติดอันดับต้นๆ มีชื่อเสียงในเรื่องอาหาร ดี นักร้องดัง กำลังเบ่งบานชื่อเสียงอยู่ใจกลาง เมืองแห่งนี้

ยามว่างเว้นจากการร้องเพลง เธอชอบ หลบมานั่งห้อยขาเหยียดลงสบายๆ เอามือเท้า ค้างปล่อยความคิดให้ล่องลอยตามกระแส น้ำ ปล่อยความคิดล่องลอยไกลแสนไกล

หลายครั้งหลายหนที่นึกถึงวัยเรียน พอ
จบชั้นป.6 เธอเลือกเดินทางเรียนตัวจังหวัด มีความ
ฝันสูงสุด สักวันหนึ่งจะเดินถึงฝั่งฝันได้เรียน
วิชาพยาบาลให้ได้

ในขณะที่เพื่อนห้องเดียวกันเลือกเรียน
ปอเนาะยึดถือแบบอย่างรุ่นพี่ที่เธอเห็นว่ามันช่าง
เหลวไหลสิ้นดี เธออยากเปลี่ยนเส้นทางซ้ำซาก
เหล่านั้น อยากทำงานดีๆ มิใช่เรียนจบชั้นประถม
แล้วก็รอไ้หนุ่มมาสู่ขอหลังจากนั้นปีเดียวก็ไปไกล
เปลในสวนยาง เป็นแม่ในขณะอายุน้อย เป็น
เรื่องน่าเวทนามากกว่าภาคภูมิใจ

ทว่า สายฝันล่อล่อกับเธอเกินคาดคิด
ชีวิตกระโปรงสั้นโรงเรียนมัธยมทำให้ผิดหวัง
เพื่อนชายร่วมห้องเดียวกันทำลายความฝัน
ยับเยินขนาดนั้นเพื่อนชายอ้างว่าที่ตกลงไปเพราะ
ความรัก มันน่าสมเพชเหลือเกิน ความรักบ้าบอที่
ทำให้เธอต้องกินน้ำตาเพียงลำพังขนาดไปหาหมอ
ทำแท้งเขาก็ยังทำให้ไม่ได้เลย

เหตุการณ์เทอมปลายภาคเรียนปีนั้น เธอ
วุ่นวายอยู่กับกำจัดมารหัวชน ทำให้พลาดโอกาส
สอบไปด้วย เพื่อนไม่นำทำเจ็บปวดขนาดนั้นเลย
เธอต้องปิดฉากชีวิตนักเรียน และดับฝันทั้งมวล
ด้วยน้ำมือของตนเอง

ในบางขณะกระแสน้ำริมฝั่งพาเธอ
ล่องลอยทบทวนวันเวลาที่ผ่านพ้นมาเสมอ

คิดถึงเพื่อนร่วมรุ่นเดียวกันที่เรียน
ปอเนาะมันช่างน่าเบื่อหน่าย บ่อยครั้งที่เดินบน
ท้องถนน สวนทางกับเพื่อนฝูงเกิดคำถามให้
สับสน

เพื่อนๆ สวมฮิยาบปิดไบหน้ามิดชิด
ในขณะที่เธอมีผ้าน้อยชิ้นลงทุกที ทุกคราวที่เห็น
ฉากผ่านเหล่านั้น ถามว่าเลือกเดินทางผิดหรือ
เปล่านะ ทำยสุดแล้วบอกตนเองถูกเสมอ ชาตินี้ไม่
มีวันสวมชุดรุ่มร่ามแบบนั้นหรอก มันเข้มเขยหลง
ยุค เส้นทางที่เลือกเดินเหมาะสมกับยุคสมัย ขอ
ยืนยันคำเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เสียงดนตรีห้องอาหารริมน้ำยังซับซ้อนอยู่ไม่รู้จบ เสียงเศร้าสร้อยชอบที่จะลงไปผสมผสานความแปรปรวนของสายน้ำเหลือเกิน บางที่มันไม่ได้แตกต่างจากชีวิตของเธอเลย งานขายเสียงที่ห้องอาหาร ที่คาดหวังไว้สูงที่สุดว่าจะนำ^{เอ}ไปพบความสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง กลับมีมานมรสุมส่อเค้ามาทุกราว ไม่ผิดอะไรกับคลื่นลมในทะเลอันแปรปรวน หรือไม่ก็บทเพลงรันทดที่เปล่งกังวาน

เธอสังหรณ์ใจอยู่ว่าความรักของเธอกับประชาชนักธุรกิจหนุ่ม ได้เดินมาถึงทางหัวใจสลายแล้วหรืออย่างไรรัน ชายหนุ่มห่างหายไปจากห้องอาหารหลายคืนโดยมิได้บอกความจำเป็นใดๆ ให้รับรู้ สำหรับเธอแล้วหากมีความรักมั่นคงต่อกัน สายสัมพันธ์ดำเนินต่อไป อย่างน้อยๆ เขาต้องบอกข่าวคราวบ้าง ไม่ใช่ให้เธอต้องค้นหาคำตอบอยู่ท่ามกลางความมืดบอดท้องฟ้าอย่างนี้

การจากไปครั้งสุดท้ายของคนรัก เขาทิ้งไว้เพียงความเจ็บปวดหนักหน่วงเกินทาน

หลังจากบอกว่าตั้งท้องได้สามเดือนแล้ว แทนที่จะ
ได้ยินถ้อยคำดีใจหรือคิดหาทางพาเธอไปจาก
เสียงดนตรีรึมน้ำ เขากลับต่อว่าเธอตั้งมากมาย
หาว่าเธอทำอะไรไม่ปรึกษา เขายังไม่เคยคิดเรื่อง
ลูกเลย เธอทำตัวเหมือนคนสิ้นคิด ความผิดทั้ง
ปวงจึงตกแก่เธอคนเดียว

วันเวลายังเดินทางขับเคลื่อนมาพร้อมๆ
กับความเจ็บเหงาเปล่าเปลี่ยว ขณะที่เธอกำลัง
ระทมทุกข์ในปัญหาคิดไม่ตกท่านอื่นหม่อมของ
หมู่บ้านได้มาเยี่ยมอย่างเป็นทางการ

มะกัมหน้าหนึ่งเจียบงัน มะคงอยากนั่งฟัง
คำสารภาพผิดของลูกสาว ต่อหน้าท่านผู้นำที่ทุก
คนให้ความนับถือคนนั้น

“สารอ” น้ำเสียงของท่านมีอำนาจ ดวงตา
ที่จ้องเธอราวจะค้นไปถึงสาเหตุที่เป็นปัญหา
ทั้งหมด ให้รู้ลึกถึงประกายไฟอันร้อนแรง พร้อม
ละลายตัวเธอไปในพริบตาทีเดียว

“ปะขอร้องเถอะ ปะอยากเห็นมะของลูก
สบายใจ แกอยากจะให้กลับเนื่อกลับตัวสักครั้ง
หนึ่ง ไม่เห็นแก่ปะคนนี้ ก็ขอให้เห็นแก่มะเถอะนะ
ลูกนะ”

“จะไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมต้องสารภาพ
ผิดด้วยละ” เธอขึ้นเสียงสูงด้วยหนักอกหนักใจใน
ปัญหาส่วนตัวมากพอแล้ว ไม่อยากสารภาพบาป
กับใครหรอกนะ นี่มันเรื่องบ้าบอชัดๆ

“สิ่งที่ทำอยู่นั้นแหละ มันผิดรู้ไหม ลอง
มองรอบๆลูกสิ ทั้งหมดบ้านเราใครทำงานกลางคืน
บ้างละ ห้องอาหารเป็นแหล่งกินเหล้าเมายา ล้วน
แล้วแต่เป็นศาสนาห้ามทั้งนั้น เลิกเถอะนะ หาก
มีความตั้งใจจริงพระเจ้าพร้อมที่จะอภัยให้คนผิด
เสมอ”

“จะบอกก็ร้อยพันครั้งแล้ว นี่มันอาชีพ
อย่ามายุ่งจะให้นั่งแบมือขอตานตามตลาดนัด
หรือยังงั้นละ” น้ำเสียงเธอระเบิดออกมาอย่าง

โมโหสุดขีด ท่านผู้ชาวบ้านนับถือศรัทธาทำไมต้อง
มาให้เธอสิ้นนับถือกันอย่างนี้ด้วยนะ

“อาชีพอื่นๆมีเยอะแยะ น่าจะทำงาน
อย่างอื่นดีกว่านะ” ไต่ะอีหม่ามแนะนำขึ้น

“งานในโรงงาน เกี่ยวข้าวรับจ้างนะหรือ
จะทำงานแบบนั้นไม่ได้หรอก”

“ลูกคิดเอาเองมากกว่านะ” ท่านผู้นำ
สะกดน้ำเสียงสั้นเครือ ที่โดนต่อว่าจากผู้หญิง
กลางคืนคนหนึ่งอย่างไม่เหลือเยื่อใย เธอไม่น่าจะ
คือร้านปานนี้เลย สาเหตุอะไรเล่าหนอ ทำให้คนที่
ยังสาวสวยปล่อยให้สิ้นราคาจนไม่เหลือเลยเช่นนี้

นี่เขากำลังเทศนาอยู่กับสิ่งใดกันแน่นะ
หญิงสาวคารมกล้าคนหนึ่ง หรือต่อหน้าสิ่งที่เรียก
กันว่าความเจริญของบ้านเมือง

“ฟังป๊ะพูดอีกสักหน่อยเถอะ ท่านว่า
สวรรค์นั้นอยู่ใต้เท้ามารดา ไม่มีใครรักเราจริง
เท่ากับผู้ที่กำเนิดหรือรู้ไหม มะขอร้องสิ่งใด ต้อง

เชื่อฟังเอาไว้บ้างนะลูก” ท่านผู้นำพูดเป็นครั้งสุดท้ายก่อนลงจากเรือนไปเงียบๆ

เธอมองไปยังมารดาที่นั่งสงบอยู่ในท่าเดิม นางก้มหน้านิ่งงัน หากนี่คือถนนสายสุดท้ายที่นางสามารถนำลูกสาวไปสู่แสงสว่าง ถนนสายนั้นคงตัดขาดอย่างสิ้นเชิงแล้วกระมัง

“จะบอกก็ครั้งแล้ว อย่าเอาเรื่องของเรากล่าวให้ชาวบ้านฟัง เขาด่าว่า แล้วเคยให้อะไรเราบ้าง ก็เปล่าเลยใช่ไหม เอะ สวรรค์ใต้ฟ้าเท่าไหน มันอยู่ที่ไหนกันล่ะ บอกมาสิ บอกมาสิ” เธอวิ่งเข้าไปร้องไห้ในห้องราวว่าจะขาดใจ

ทำไมเธอช่างมีกรรมเช่นนี้หนอ มีคนรักที่หวังจะฝากเนื้อฝากตัวก็กลับทิ้งไปไม่ไยดี ผู้นำมาสั่งสอนถึงบ้านเหมือนเป็นดัวบาปน่าขยะแขยง ทำไมเธอไม่สิ้นใจตายไปเลยเล่า

“ไหนล่ะ มันอยู่ที่ไหน สวรรค์ใต้ฟ้าเท่ามันอยู่ที่ไหน ” สบถอยู่กับถ้อยคำเดิมๆ รู้สึกโลกนี้ต่างร่มทำร้ายเธอออกอย่างโหดร้าย

“ลูกรัก” เสียงมะเอ๋ยนิ่มเช่นทุกครั้ง

“หากความหวังดีของมะทำให้ลูกเสียใจ
มะขอโทษด้วยนะ”

“ไปให้พ้น”

“มะขอโทษแล้วยังไงล่ะ เมื่อลูกไม่พอใจ
มะก็ต้องขอโทษจริงๆ” นางพร้าปლობลูกสาว
สำเนียงอ่อนโยน ไม่ว่าครั้งนี้หรือครั้งไหนๆยังเต็ม
ด้วยความรักอนาทรดุจเดิม

บทเพลงกลางคืนยังดำเนินต่อไป เช่นเดียวกับ
สารยังคงอยู่และตั้งหน้ารอชายคนรักจะกลับมา
เขาให้คำสัญญากับเธอมากเหลือเกินไซ้ใหม่
จนถึงขนาดนี้แล้วเธอก็ยังหวังที่จะพบปะซาให้ได้
อีกครั้งหนึ่ง

ทันทีที่เขามาพบเธอ ก็อ้างว่าเพราะ
ปัญหาทางเศรษฐกิจ ต้องไล่คนงานที่นาถุง
จะต้องทำงานดูแลอย่างใกล้ชิดจนไม่มีเวลา
ออกมาพบเธอในสายตาของเพื่อนๆ นั้นอาจะเป็น

คำแก้ตัวของนักเที่ยวคนหนึ่ง เพื่อนผู้หวังดีบอกว่า
อย่าไปหลงเชื่อกรรมมากนัก สารอไม่เชื่อคำเตือน
นั้นหรอก หนุ่มคนนี้ไม่ใช่หรือที่พร้าบอกว่ารักเธอ
แทบขาดใจ คนนี้ไม่ใช่หรือที่อาสาพาเธอไปจาก
ที่นี่ สถานที่ที่เธออยากออกไปใจจะขาด คนนี้ไม่ใช่
หรือที่เคยร่วมสร้างความฝันกับเธอ มองดวงดาว
สวยงามยามค่ำคืน เดินไปด้วยกันในฝันอันสวย
หรู

“บังเสียใจมากนะ ที่ต้องบอกว่าเราหยุด
เพียงเท่านี้ดีกว่า ” ระเบียบหลังห้องอาหารริมฝั่ง
เจียบงันราวกับไม่มีใครอยู่ไปชั่วจิตใจ

“มะไม่ชอบคนกลางคืน อธิบายให้ฟัง
ยังงั๊แกก็ยืนยันว่ารับไม่ได้”

“แต่”

“บังพยายามแล้วนะ ชาวบ้านเราถือเรื่อง
นี้ขนาดไหนเธอก็รู้นี่”

“บอกมะกัได้นี่ว่าสารอพร้อมที่จะเลิก อาชีพนี้อยมอยู่เป็นแม่บ้านที่ดีได้ บังพาไปพบแกสักครั้งก็ได้นี่จะ”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้แน่ ๆ บอกให้ฟังตามตรงก็ได้ บังมีครอบครัวแล้วรู้ไหม” ประชาได้ใช้คมมีดคำกรีดบนร่างเธอง่ายๆ เจ็บปวดและอ่อนแรง อยากจะตอบโต้อะไรสักอย่างหนึ่ง ให้เขาได้รับรู้สขของความพ่ายแพ้ที่ถูกหลอกลวงตลอดเวลา

ในที่สุดแล้วเขาก็เหมือนนักท่องราตรีธรรมดาๆ ใช้ชีวิตหรูหราอยู่ตามห้องอาหาร ให้ลิ้มเรื่องเครื่องเคียดในธุรกิจทั่วๆ เธอไม่ผิดอะไรกับเหยื่อโอชะชิ้นหนึ่ง ที่เขาแะทานจนอิ่มหน้าแล้วตีจากไปก็เท่านั้นเอง

ลมแล้งเดือนชะบับปีนั้น ยังพัดผ่านอย่างเหงาหงอย ต้นมะม่วงหน้าบ้านโยกตัวหักทลายอยู่อดใจแล้วยืนต้นเงียบๆ ข้างบ่อน้ำต่อไป ได้ยินเสียงร้องให้มาจากข้างใน เธอรีบวิ่งไปอุ้ม **ลูก**สาวอย่าง

เคยชิน สักพักหนึ่ง เสียงร้องไห้ค่อยๆเงียบหายไป
ปล่อยให้เธอมองลมเดือนชะบันที่กำลังล่องลอย
อยู่ข้างนอกอย่างเปล่าเปลี่ยว

ในช่วงเดือนถือศีลมีเหตุการณ์มากมาย
เหลือเกินให้จดจำ มะตายจากไปด้วยโรคชะรา
โดยไม่ทันถือศีลในปีนั้น มะจากไปไม่มีอะไร**มาก**
ว่าบ้านหลังเล็กๆ ริมสุเหร่า ขาดเสียงตักเตือนว่า
เป่ลองอย่างสิ้นเชิงก็เท่านั้น

หลังจากกำเนิดทารกน้อยคนนี้ ประชาภัก
ถือโอกาสหนีหายไปจากเธอจริงๆ ได้ยินเพียงว่า
นาุ้งของเขาล้มเหลว ต้องหลบเจ้าหนีไปกบดาน
อยู่ต่างเมือง แล้วก็ไม่เคยได้ยินข่าวคราวอีกเลย

หญิงคาริมรั้วสะบัดตัวไหวไปมาอย่างเร
งว่า เธอก็มองดูลูกสาวเหมือนจะหาทิศทางให้เธอ
เดินไป ท่านอื่นห่มำพรำพูดว่า สวรรค์นั้นอยู่ใต้เท้า
มารดา ถึงเวลาผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด สารอไม่
เข้าใจเลยถ้าสวรรค์มีจริงและยิ่งใหญ่ มันจะหลบ
ซ่อนอยู่ใต้ฝ่าเท้าเล็กๆ ได้ยังไงกัน ที่ยังค้นหา

คำตอบให้ตัวเองไม่ได้แล้วมันก็หายสาบสูญไปใน
ลมแล้งของเดือนชะบันกำลังโบกมือต้อนรับเดือน
ถือศีลอดที่จะมาถึงอย่างเงิบเหงา.